

பேய் பார்த்த கதை

கும் இருட்டு!

வருகிறதா?

போகிறதா?

என்று திட்டமாகச் சொல்ல முடியவில்லை.

என்ன செய்வது என்று எனக்கு ஏதும் விளங்கவில்லை.

காலே இல்லாத முண்டம் ஒன்றைக் கண்டு என் கால்கள் ஆடிக் கொண்டிருந்தன.

கால்கள் ஆடியதால் ஓடித் தப்பி ஓட முடியவில்லை.

வாய் எல்லாம் பயத்தில் ஓடிக் கொண்டது.

சப்தம் போட்டுக் கத்துவதற்குக் குரல் வெளியே வரவில்லை.

என் மனம் என்னையே நொந்து கொண்டது.

ஊருக்கு ஒதுக்குபுறம் மயானம்

மயானத்திற்கு அருகே வீடு கட்டிக் குடி போகிறாயே!

என்று அனைவரும் கேட்டனரே!

நான்கு முண்டங்கள் அலைகின்றன!

ஓத்தையில் அந்தப் பக்கத் போக வேண்டாம் என்று செந்தில் சொன்னாரே!

செந்தில் வீடு தெருக்கோடியில் உள்ளது.

அவரது வீட்டையும் தாண்டி மயானத்திற்குச் செல்லும் பாதையோரம்

புதிதாக வீடுகட்டிக் குடியேறினேன்

வீடு கட்டும்போது செந்தில் பழக்கமானார்

முதன்முதாகப் பார்த்துப் பழகிய உடனேயே அவர் என்னைப் பயமுறுத்தினார்!

மயானத்திற்கு அருகே நான்கு முண்டங்கள் அலைகின்றன!

ஓத்தையில் அந்தப் பக்கத் போக வேண்டாம் என்றார்!

நான்கு முண்டங்கள் அலைகின்றனவா!

அவற்றில் ஒன்றையாவது பார்த்துவிட வேண்டும் என்று ஒரு பேராசை

'செந்தில் ஒரு பயந்தாங்கொள்ளி' அவர் வரமாட்டார்.

என்று கருதி, நான் மட்டும் ஓத்தையாகக் கிளம்பி வந்தேன்.

வரும் போது மின்சாரம் இருந்தது.

தெருவிளக்குகள் எரிந்தன.

அதனால் டார்ச் லைட்டை எடுத்து வரவில்லை.

இந்த இடத்திற்கு நான் வருவதற்கும்,

மின்சாரம் நின்று தெருவிளக்குகள் எரியாமல் போவதற்கும்

முண்டம் ஒன்று தெரிவதும் சரியாகச் சொல்லி வைத்தது போல் இருந்தன

எனது கால்கள் இன்னும் ஆடிக்கொண்டே இருந்தன.

கால்களைத்தான் நகற்ற முடியவில்லை என்றால்

தலையைக்கூடத் திருப்ப முடியவில்லை

பயத்தில் உடம்பு வேர்த்தது

வரும்போது மின்சாரம் இருந்த காரணத்தினால்

டார்ச் லைட் எடுத்துவரும் எண்ணமே இல்லாமல் போனது.

அசட்டு தைரியத்தில் தனியே வந்தது தப்பாய் போனது.

பேயெல்லாம் ஒன்றுமில்லை

எல்லாம் பம்மாத்து வேலை.

வெட்டிப் பேச்சு என்று நினைத்து
வீராப்பாய் அசட்டுத் துணிச்சலில் வந்து விட்டோமே

இப்போது நினைத்து வருந்தி என்ன செய்வது
டார்ச்லைட்டை எடுத்து வந்திருந்தால் மிகவும் பயனுள்ளதாக இருந்திருக்கும்

இன்னும் அந்த உருவம் அசைந்து கொண்டே இருந்தது
வருகிறதா?

போகிறதா?

நின்ற இடத்திலேயே நின்று அசைந்து கொண்டிருக்கிறதா?
என்னால் சரியாகக் கணிக்க முடியவில்லை.

கத்தவும் முடியவில்லை,
கால்களை எடுத்து வைத்து நடக்கவோ ஓடவோ முடியவில்லை.
முண்டத்தைப் பார்க்காமல் இருக்கலாம் என்றால்
தலையைத் திருப்பக்கூட முடியவில்லை

ஆனால் நேரம் மட்டும் ஓடிக் கொண்டிருந்தது,
எனது உடலும் உள்ளமும் முற்றிலும் செயல் இழந்து விட்டன.
அசட்டுத் துணிச்சலில் வந்து ஆவியிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டோமே
என்று எண்ணி வருந்தினேன்

எனது முன்னோர்களின் துணை எனக்கு உண்டு.
எனது தெய்வங்களும் என்னைக் காத்தருளும் என்ற நம்பிக்கை மட்டுமே
என்னிடம் நிலையாய் இருந்தது

ஒருசில நிமிடங்கள் கூடக் கடந்திருக்காது
உடம்பு எல்லாம் வேர்த்து இருந்தது
பயத்தின் உச்சத்தில் நான் நடுங்கிக் கொண்டு நின்றிருந்தேன்

அப்போது தெய்வாதீனமாக ஒன்று நடந்தது

மின்சாரம் வந்து விட்டது
தெருவிளக்குகள் டியூப்லைட்டுகள் ஒவ்வொன்றாய்
விட்டு விட்டு எரியத் துவங்கின.

ஒருசில வினாடி நேரத்தில்
இப்போது அந்த உருவம் வந்த பாதையில் திரும்பிச் சென்று மறைந்து விட்டது
எல்லா டியூப் லைட்டுகளும் முழுவதுமாக எரியத் தொடங்கி விட்டன

வெளிச்சம் தெரிந்தவுடன் எனக்கு சற்று பலம் கூடியது
வந்த உருவம் வெளிச்சத்தைக் கண்டதும் மறைந்து விட்டது
அதை எண்ணிச் சற்று ஆறுதல் அடைந்தேன்

சிறிது சிறிதாகச் சுதாரித்துக் கொண்டேன்
மெதுவாக வீடு வந்து சேர்ந்து கதவைத் திறந்தேன்
சப்தம் கேட்டு எனது மனைவி மின்விளக்கைப் போட்டாள்

எங்கே இந்த இருட்டில் சென்று வருகின்றீர்கள் என்று கேட்டாள்
நான் ஒன்றும் சொல்லாமல்
முகம் கை கால்களைக் கழுவிக் கொண்டு
தண்ணீர் குடித்துவிட்டு வந்து படுத்துக் கொண்டேன்
இரவு முழுவதும் தூக்கம் வரவில்லை

செந்தில் நாலு முண்டம் என்று சொன்னாரே.
ஆனால் ஒன்றுதானே வந்தது?
மற்றவை வருவதற்குள் மின்சாரம் வந்துவிட்டதோ?
பேயாவது பூதமாவது எல்லாம் சுத்தப் பொய் என்று வீரப்பாக
பேய்களைப் பார்க்கச் சென்றோமே
போகும்போது இருந்த தைரியம்
பார்க்கும் போது இல்லாமல் போனதே

நல்லவேலை சாமி புண்ணியத்தில் தப்பித்தோம் பிழைத்தோம்
மீண்டும் மீண்டும் என் மனம் எண்ணிக் கொண்டே இருந்தது

எப்போது தூங்கினேன் என்று எனக்குத் தெரியாது?
காலையில் "ஏங்க டீ சாப்பிடுங்க"
என்ற எனது மனைவியின் குரல் கேட்டு எழுந்தேன்

எனது மனைவி என்னிடம்.
இரவு எங்கே சென்றீர்கள்
போகும்போது
என்னிடம் ஒரு வார்த்தையாவது சொல்லிக் கொண்டு செல்ல மாட்டீர்களா
என்று கடிந்துகொண்டாள்

நான் எதுவும் பேசாமல் இருக்கமாக இருந்து கொண்டேன்
எனது பேசாமுகத்தைப் பார்த்து
அவளும் மேற்கொண்டு எதுவும் பேசாமல் இருந்துவிட்டாள்

நான்கைந்து நாட்கள் சென்றுவிட்டன
நான் பையப் பைய பழைய நிலைக்கு வந்துவிட்டேன்

ஒருநாள் மாலை முடிந்த இருள் சூழ்ந்த நேரம்
வழக்கம் போல்
என் வீட்டு வாசலில் உட்கார்ந்து எல்லோரும் பேசிக் கொண்டிருந்தோம்

ஆனால் தினமும் வரும் செந்தில் மட்டும் வரவில்லை.
செந்திலுக்கு கூடப்பிறந்த அக்கா இல்லாத குறை.
எனது மனைவியைச் செந்தில் "அக்கா" என்று அன்போடு அழைப்பார்.
எனது மனைவிக்குத் தம்பி இல்லாத குறை அவரது அன்பினால் தீர்ந்தது.

நான் எனது மனைவியிடம்,
எங்கே உன் அன்புத் தம்பி செந்தில்?
ஆளைக் காணாமே என்று கேட்டேன்

தம்பிக்கு காய்சலாம்.

'அம்மா சொன்னாங்க' என்றாள்

செந்திலின் தாயாரை எனது மனைவி 'அம்மா' என்றே கூப்பிடுவாள்.

செந்திலும், அவரது தயாரும் தனியே வசித்து வருகின்றனர்

செந்திலின் தந்தையார் இறந்து சில வருடங்கள் ஆகிவிட்டன.

செந்திலுக்கு இன்னும் திருமணம் ஆகவில்லை.

செந்திலுக்குக் காய்ச்சலா

சரி நான் நாளைக்குச் சென்று பார்த்து வருகிறேன் என்றேன்.

மறுநாள் விடிந்ததும் அவர்களது வீட்டிற்குச் சென்றேன்

செந்திலின் அம்மாதான் என்னை வந்து வரவேற்றார்

என்னம்மா செந்திலுக்குக் காய்ச்சலா? என்று நலம் விசாரித்தேன்

அதையேன் கேட்கிறாய். தம்பி.

காய்ச்சல் என்றால் காய்ச்சல் நெருப்பா கொதிக்குது

ஊசிபோட்டால்; போய்விடுகிறது

பின்பு சாய்ந்திரம் திரும்பவும் வந்துவிடுகிறது

சாய்ந்திரம் ஒரு ஊசி போட்டால் போய் விடுகிறது

அதிகாலையில் மீண்டும் காய்ச்சல் வந்துவிடுகிறது

முதலில் பூளுகாய்ச்சல் என்றார்கள்

ரத்தம். நீர்.எச்சில். மலம் எல்லாம் சோதித்துப்பார்த்துவிட்டு

இப்போது பூளுகாய்ச்சல் இல்லை

இது வேறு ஏதோ காய்ச்சல் என்கின்றனர்

இப்பவும் காய்ச்சல் அடித்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறது

சமையலை முடித்துவிட்டு 10 மணிக்கு மேலே

அவனை ஆஸ்பத்திரிக்குக் கூட்டிச்செல்ல வேண்டும் என்றார்

அவங்க அப்பா இருந்தால் எனக்கு இந்தக் கஷ்டம் எல்லாம் எனக்கு இல்லை

புண்ணியவான் போய்ச் சேர்ந்து விட்டார்

இவனுக்கு என்று ஒரு பெண் வந்து சேர்ந்து விட்டால்

அவர்கள் கைகளைக் கோர்த்து வைத்துவிட்டு

நான் போய்ச் சேர்ந்து விடுவேன் என்று வருத்தப் பட்டார்

அம்மா, வருத்தப்படாதீர்கள்.

செந்திலைப் போல ஒரு நல்ல பிள்ளையைப் பெற்றெடுத்ததற்கு நீங்கள்
பெருமைப் பட வேண்டும்..

செந்தில் கும்பிடாத சாமி ஏதும் இல்லை,
நல்ல அறிவாளி,
உழைப்பாளி.

உங்க நல்ல மனதிற்கு நல்ல மருமகள் சீக்கிரம் வருவாள் என்று கூறினேன்,
அந்தப் பெற்ற மனதை ஆறுதல் படுத்தினேன்.
செந்தில் இருக்கும் அறைக்குள் நுழைந்தேன்.

மோனாலிசா போன்று புன்னகை செய்து என்னைச் செந்தில் வரவேற்றார்.
என்ன செந்தில்? உன்ன செய்கிறது? என்று ஆறுதலாகக் கேட்டேன்.
ஒன்னுமே புரியவில்லை சார்.
காய்ச்சல் வருகிறது, ஊசி போட்டால் நின்று விடுகிறது .
மீண்டும் வருகிறது.....
என்று அவரது அம்மா சொன்ன எல்லாவற்றையும் ஒன்று விடாமல் இவரும்
சொல்லி முடித்தார்.

உங்களுக்கு எப்படிக் காய்ச்சல் வந்தது? என்று கேட்டேன்.
அதுதான் டாக்டருக்கே தெரியவில்லையே சார் என்றார்

அது சரி.
நீங்கள் ஏதேனும் சாப்பிடக் கூடாததைச் சாப்பிட்டீர்களா?
ஒழுங்காக பாத்ரூம் போகின்றீர்களா? என்று கேட்டேன்.

அதெல்லாம் ஒன்றும் குறைஇல்லை சார்,
நான்தான் கடையிலே வாங்கி எதையும் சாப்பிட மாட்டேன்,
உங்களுக்குத் தெரியாதா? என்று கேட்டார்.

பின் என்ன காரணம்? எதனால் இந்தக் காய்ச்சல் ஆரம்பம் ஆனது?
தண்ணீர் ஏதும் மாற்றிக் குளித்து விட்டீர்களா? என்று கேட்டேன்.

சார், அதெல்லாம் ஒன்று மில்லை சார் என்றார்.

சொல்லுங்க செந்தில்!

சும்மா இருந்த மனுசனுக்கா தொடர்காய்ச்சல் வருகிறது?

அப்படி என்னதான் காய்ச்சல் இது?

தொத்துக் காய்ச்சலா? என்று கேட்டேன்.

‘அப்படியும் இல்லை’ என்று டாக்டர் கூறிவிட்டார் சார் என்றார்.

சரி செந்தில்.

உடம்பைப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்.

உங்களுக்கு உதவி தேவை என்றால் தயங்காது என்னைக் கூப்பிடுங்கள் என்று கூறினேன்.

அவர் தயங்கியபடி எனது கையைப்பிடித்துக் கொண்டு என்னை அங்கேயே அமரும்படி கேட்டுக் கொண்டார்.

மீண்டும் அவர் அருகே உட்கார்ந்து கொண்டு

‘என்ன செந்தில், சொல்லுங்கள்’ என்றேன்.

சார். அம்மாவிடமோ (அவரது தாயாரிடமோ),

அக்காவிடமோ (என் மனைவியிடமோ) சொல்லக் கூடாது,

அப்படியென்றால் சொல்கிறேன் என்றார்.

சொல்லுங்க செந்தில்,

அப்படியெல்லாம் சொல்லமாட்டேன்,

நான் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லுங்கள் என்று கேட்டேன்.

அவர், அவரது அம்மாவைக் கூப்பிட்டார்.

அம்மா, சாருக்கு ‘டீ’ போட்டுக் கொண்டு வாருங்கள் என்றார்.

அவரது அம்மா அடுப்படிப் பக்கம் போன பின்பு,

என்னிடம், அவரது தலையணையைத் தூக்கிக் காண்பித்தார்.

தலையணைக்கு அடியில் பொட்டலம் பொட்டலமாக நிறைய கிடந்தன

என்ன செந்தில்,

இத்தனை திருநீற்றுப் பொட்டலங்கள் என்று கேட்டேன்.

ஆமாம் சார்

இரவெல்லாம் பயமாக இருக்கிறது.

அதனால் வீபூதிப் பொட்டலங்களை தலைக்கு வைத்துக் கொண்டு படுக்கிறேன் என்றார்.

இத்தனை பொட்டலம் இருந்து என்ன?

எந்தச் சாமியைக் கும்பிட்டு என்ன?

என்னதான் வீபூதியைப் பூசினாலும் வந்தது போக மாட்டேன் என்கிறதே! என்று கூறி வருத்தப்பட்டார்.

செந்தில் எதற்காக இப்படிப் பயப்படுகிறார்,

எனக்கு ஒன்றும் விளங்க வில்லை.

செந்தில், வீபூதி எல்லாம் மன ஆறுதலுக்குத்தான்

காய்ச்சல் தீர நாம் டாக்டரிடம் காண்பிப்பதே சரி என்றேன்.

சார், அதெல்லாம் ஒன்று மில்லை,
நான்கைந்து நாட்களுக்கு முன்பு,
"தலையில்லாத முண்டம் ஒன்று என்னைத் துரத்தி வந்து பிடித்துக் கொண்டது"
என்றார்.

செந்தில் செந்தில், என்ன சொல்கின்றீர்கள்,
என்று அவர் அருகில் அமர்ந்து ஆர்வத்துடன் கேட்டேன்.

ஒருநாள் நீங்கள் கூட கூப்பிட்டீர்களே,
மயானப் பக்கம் போய், பேய்கள் இருக்கிறதா? என்று பார்த்து வருவோம் என்று
கூப்பிட்டீர்களே,
அன்றுதான்.
கரண்ட் இல்லையா?
தூக்கம் வரவில்லையா?

சரி சார் கூடப் பேசிக் கொண்டிருப்போம் என்று உங்கள் வீட்டுப் பக்கம் வந்தேன்.
வீட்டில் வெளிச்சம் இல்லை.
உங்களைக் கூப்பிட்டுப் பார்த்தேன்.
அக்கா எழுந்து வந்தார்கள்
உங்களைக் கேட்டேன்
நீங்கள் அந்தப் பக்கம் சென்று விட்டதாக அக்கா சொன்னார்கள்

சரி நாமும் போவோம் என்று அந்தப் பக்கம் போனேன்
நல்ல குழி இருட்டு
அங்கே
காலும் இல்லை
தலையும் இல்லை.
இருட்டில் ஒரு முண்டம் மட்டும் தனியாக நின்று கொண்டு இருந்தது சார்
என்னைப் பார்த்து விட்டது சார்.

நல்லவேளையாக அந்த நேரத்தில் கரண்ட் வந்துவிட்டது சார்

உடனடியாகத் தப்பித்தோம் பிழைத்தோம் என்று
வேகவேகமாக வீடுக்கு ஓடிவந்து விட்டேன் சார்

ஆனால் அதைப்பார்த்து முதல் காய்ச்சல் வந்து விட்டது சார்
அது விட்டாலும். காய்ச்சல் விடாது போல இருக்கே சார் என்றார்

நானும் திருநீற்றை எவ்வளவோ போட்டுப் பார்த்துவிட்டேன் சார்.
அன்று வந்தது இன்று வரை போக மாட்டேன் என்கிறது சார் என்றார்

ஒரே நொடியில் எனக்கு எல்லாம் புரிந்துவிட்டது
அன்று ஊதாக்கலர் கைலி. பனியனுடன் நான் பேயைப் பார்க்கச் சென்றிருந்தது
எனக்கு ஞாபகம் வந்துவிட்டது

இரவில் எனது ஊதாக்கலர் கைலி இவருக்குத் தெரியவில்லை
எனது கருத்த தலையும் தெரியவில்லை
நான் போட்டிருந்த வெள்ளை பனியன் மட்டும் நன்றாக இவருக்குத்
தெரிந்துள்ளது

அப்படியானால்,
நான்பார்த்ததும் பேய் இல்லை.
அன்று இரவில் வந்த உருவம் செந்தில் தான் என்பதையும்.
அவர் என்னைக் கண்டு பயந்து பின்வாங்கியுள்ளார் என்பதும் புரிந்தது.

கும் இருட்டில்
அவரைக் கண்டு நான் பயந்துள்ளேன்.
என்னைக் கண்டு அவர் பயந்துள்ளார்.
கரண்ட் வந்ததும் அவர் வேகமாகத் திரும்பிச் சென்று விட்டார் என்பதும்
எனக்குப் புரிந்து விட்டது

நான் செந்தில் கையை இருக்கமாகப் பிடித்துக் கொண்டு
அவரிடம் சொன்னேன்.

செந்தில் உங்க அக்காவிடமும் அம்மாவிடமும் எதுவும் கூற மாட்டேன் என்று
என்னிடம் உறுதி கூறுங்கள் என்றேன்.

அவரும் சிரித்துக் கொண்டே,
"என்ன பதிலுக்குப் பதிலா சார்" என்று கேட்டார்.

நடந்ததைக் கூறினேன்.

அம்மாவிடம் திருநீறு வாங்கிக் கொள்ளுங்கள்.
ஊசி மருந்து எல்லாவற்றையும் உடனடியாக நிறுத்தி விடுங்கள்
எல்லாம் சரியாகிவிடும் என்று கூறினேன்.
டீ குடித்துவிட்டு என் வீட்டிற்குத் திரும்பினேன்.

மறுநாள் மாலைநேரம்

நான் அலுவலகத்திலிருந்து வீடு திரும்புவதற்கு முன்பே செந்தில் எனது வீட்டில்
நின்று கொண்டு அவரது அக்காவிடம் சிரித்து சிரித்து பேசிக் கொண்டிருந்தார்

ஒருவேளை நான் பயந்து போன கதையைத்தான் சொல்லிக்
கொண்டிருக்கிறாரோ?

நான் வண்டியை நிறுத்தி விட்டு வீட்டுக்குள் போனேன்

பாருங்க தம்பி, இந்த முகத்தை.

எப்ப பார்த்தாலும் கடுகடு என்றே இருக்கிறது

கலகலப்பாக இருந்தாத்தானே நாலு வார்த்தை பேச முடியும் என்றாள் என்
மனைவி.

முகம் கடுகடுப்பாக இருந்தாலும் பரவாய் இல்லை

கருப்பாக மட்டும் இருக்கக் கூடாது என்று நான் சொன்னேன்

என்ன அக்காவும் தம்பியும் அப்படி ஒரு சுவாரசியமாகப்

பேசிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள் என்று கேட்டேன்.

ஒன்றும் இல்ல சார்.

"அன்று இரவு வந்து காரண்ட் இல்லதா போது நான் வந்தேனே,

நான் உங்களைத் தேடிச் சென்றேனே, அது பற்றி அக்காவிடம் பேசிக்

கொண்டிருக்கிறேன் சார்" என்றார் செந்தில் .

நான்கைந்து நாட்களாக சரியாகக் கூட என்னிடம் பேசுவதில்லை.

முகம் எப்ப பார்த்தாலும் கடுகடு என்ற இருக்கிறது என்று செந்திலிடம் கூறினர்

என் மனைவி.

செந்திலுக்குச் சிரிப்புத் தாங்க முடியவில்லை

என்முகம் மட்டும் எப்பாதும் போல் கடு கடு என்றே இருந்தது

அன்பன்

கி. காளையாசன்

(02/06/2000)